

## Hồi thứ mười lăm

### Núi Hạ Lam Giảo Kim làm mai. Chôn động phòng Đồ Lư tận tiết

Khi ăn uống, Thái Tôn phán hỏi Trình Giảo Kim rằng:

– Khi Trình vương huynh vâng lệnh trẫm, một mình xông pha trùng vây, trẫm thấy binh nó im lìm, liền ngỡ là vương huynh đã đi đời rồi, thiết lúc đó hồn vía trẫm lên mây, vậy chớ làm sao mà vương huynh về Trường An đặng mà viện cứu binh, hãy thuật hết lại cho trẫm nghe với.

Trình Giảo Kim tâu rằng:

– Nay nhờ có bệ hạ nhắc lại, không thôi cũng quên lửng rồi, việc ấy nhờ có Từ quân sư bảo cử tôi đi, mà tôi cũng muốn tận trung báo quốc liều mình đi đại, chớ có chắc gì ra khỏi vòng binh nó đâu, vả chẳng đang khi bối rối, thiết cái búa đồng của tôi hay lắm, gặp Tô Xa Luân cũng không nao núng chút nào hết, làm như hồi đó có thánh thần chi trợ lực tôi vậy đó, nó chém tôi một búa cũng bị tôi trả lại một búa làm cho nó lộn mào xuống đất. Lúc ấy Phiến binh thấy vậy đều ngơ ngác, tránh ra hết rảo cho tôi đi, mới về được Trường An mà viện binh cứu giá, tôi quyết làm cho nên việc để lãnh đặng cái chức nhất tự Tịnh Kiên.

Từ Mậu Công tâu rằng:

– Trình Giảo Kim có tội dối vua, xin bệ hạ lấy phép công xử trị, để răn chúng về sau.

Trình Giảo Kim giận lắm nói rằng:

– Thiết cái lão thầy chùa lỗ mũi trâu này khó chịu quá, cứ kiếm cớ mà giết tôi hoài, nào tôi có tâu dối ở đâu mà anh buông lời như thế?

Từ Mậu Công cười gằn nói:

– Tới phiên tôi hỏi thì phải nói thiệt đa! Làm sao mà ngươi ra khỏi vòng binh? Chớ khá nói gian, đừng thấy không chứng mà buông lời xảo trá! Ngươi có tài đánh ngã Tô Xa Luân? Té ra bị nó đánh nhào lặn sao còn kiếm điều nói ngược?

Trình Giảo Kim nói:

– Ấy là Từ quân sư muốn nói ngược, đặng khỏi phong chức nhất tự Tịnh Kiên. Thôi tôi chẳng cần tiếc làm chi, xin quân sư đừng kiếm lời đâm hòng, nếu tôi không ra khỏi

làm sao có cứu binh; còn quân sư nói: Tô Xa Luân đánh tôi nhào xuống ngựa thì bị chúng nó giết rồi, đâu còn đến ngày nay mà nói chuyện đông đông dài dài?

Từ Mậu Công hỏi rằng:

– Vậy chớ người có thấy Tạ Ánh Đăng hay không?

Trình Giảo Kim nghe quân sư hỏi thì thất kinh, gắng gượng đáp rằng:

– Quân sư hỏi điều chi lạ vậy? Làm sao mà thấy Tạ Ánh Đăng cho đăng, bộ anh chẳng nhớ năm xưa đi thí võ, người biệt tin từ ấy đến nay, ai nấy kiếm hoài không gặp, mà bây giờ anh còn giả bộ hỏi nữa chớ!

Từ Mậu Công nói:

– Mất ta đã thấy rõ ràng, sao người còn kiếm lời dối gạt? Và người tuổi quá lục tuần, có tài chi mà đánh ngã Tô Xa Luân? Nếu chẳng có Tạ Ánh Đăng cứu, thì người đâu còn tánh mạng, làm sao về Trường An mà thảo cứu, đem binh đến đây giải vây? Hôm nay lại khoe tài dối tâu cùng thiên tử, thiệt tội nọ khó dung. Quân đao phủ! Hãy dẫn Giảo Kim ra chém phứt cho rồi, đừng trị tội khi quân.

Tả đao quân vâng lệnh áp vào, lúc ấy Trình Giảo Kim chết điếng, vội quỳ xuống tâu rằng:

– Cúi xin bệ hạ dung tha tử tội, để tôi cứ lời thiệt tâu ngay. Thiệt có Tạ Ánh Đăng cứu tôi, nên mới về Trường An đăng mà viện binh cứu giá.

Thái Tôn truyền tả đao lui ra và phán hỏi rằng:

– Thôi Trình vương huynh hãy đem hết những chuyện trước sau tâu thuật lại cho trẫm nghe với.

Trình Giảo Kim đăng xá tội thì mừng quỳnh, bèn tâu hết chẳng dám dấu nửa lời. Người người nghe qua đều lấy làm lạ, Từ Mậu Công tâu rằng:

– Trình Giảo Kim tâu dối, tội nặng muôn phần, song nghĩ công khó đi viện binh, đường xá xa xôi ngàn dặm, xin bệ hạ chiết tội của va, chớ khá gia phong.

Trình Giảo Kim nói:

– Vì tôi không có số phong vương nên khiến cho thần khẩu buông lời bất phải.

Ai nghe nói đều tức cười nôn ruột, khi tiệc mãn rồi ai lui về dinh nấy.

Qua ngày thứ, Trình Giảo Kim thức dậy sớm kêu La Thông nói rằng:

– Đề bác tâu với bệ hạ, cho bác qua núi Hạ Lam nói với Phiên vương, đăng làm mai Đồ Lư công chúa cho cháu nghe!

La Thông nghe nói hoảng kinh thưa rằng:

– Con khôn nạn ấy giết em tôi, tôi đương tính kế báo thù mà chưa đăng, sao bác lại muốn cầu thân làm chi vậy?

Trình Giảo Kim nói:

– Nếu cháu không phải lòng với nó, sao cháu còn thề độc như thế? Bởi nó quá tin cháu, nên mới lập công mà chuộc tội, và cháu lại đường đường là một vị anh hùng, nỡ nào đi gạt một viên nữ tướng, thế cháu chẳng biết hổ thẹn hay sao?

La Thông thưa rằng:

– Trong con ngộ biến thì phải từng quyền, lúc đó tôi kiếm lời gạt nó đặng mà cứu giá thôi, chớ không phải quyết trăm năm vì nó, lẽ nào phải làm theo một mực vậy hay sao?

Trình Giảo Kim nói:

– Này cháu! Nếu cháu nói như vậy là sai rồi, vì con người ở đời phải biết giữ năm đạo hạnh, nếu cháu tính phục thù báo oán, thời lúc nọ chẳng nên thề hải minh sơn, còn Đồ Lư công chúa thiết người hữu tình với cháu, nên mới ra công như vậy, nay đang trên núi Hạ Lam trông chờ tin cháu, sao cháu nỡ đem lòng bạc đãi, ngoảnh mặt làm thình, như muốn trọn niềm huynh đệ, chẳng là thất tín, vậy thời làm người sao đặng? Bác lấy lẽ công bình, quyết đứng ra làm mai cho hai trẻ vậy duyên cầm sắc, hảo hiệp trăm năm.

Giảo Kim nói dứt lời bèn vào điện quỳ xuống tâu rằng:

– Kẻ hạ thần xin tấu một việc, thiết cam lỗi muôn phần.

Thái Tôn phán hỏi rằng:

– Chẳng hay vương huynh có việc chi thì hãy tâu đi, trẫm không bắt tội đâu mà sợ.

Trình Giảo Kim tâu rằng:

– Vua Khương Vương có một vị công chúa tên gọi Đồ Lư, nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, hình dung yếu diệu phương phi, ngày trước người ra trấn ải Huỳnh Long thì người có giao ước thề nguyên với La Thông, nên quăng cặp phi đao xuống suối, mở cửa thành chạy về Mộc Dương thành, khi La Thông đánh cửa Tây môn, bị Tô Xa Luân đốc quân binh vây phủ, tánh mạng kẻ chết đến chín phần, may nhờ có Đồ Lư công chúa trở lòng, chém Xa Luân rụng hết một tay, nên La Thông mới hại va đặng, Đồ Lư công chúa lại dẫn binh mình đến phá binh Phiên đại bại, cúi xin bệ hạ xét tình mà sai thiên sứ đến Hạ Lam sơn cầu hôn, cho đôi lứa phi nguyên cầm sắc, kéo anh hùng thất tín!

Thái Tôn nghe tấu mừng lắm phán rằng:

– Thiết trẫm cảm ơn công chúa chẳng cùng, sao không tâu trước cho trẫm hay, để trẫm tính chuyện đền ơn trả nghĩa, vậy vương huynh hãy mau qua núi Hạ Lam, hiếp lời mai mối cho hai đàng.

Trình Giảo Kim mừng rỡ tâu rằng:

– Tôi xin lĩnh mạng!

La Thông nghe rồi sững sốt, lật đật quỳ xuống tâu rằng:

– Con Đồ Lư giết em tôi là La Nhơn tuổi vừa lên chín, thiết em tôi có công lớn lắm, giết Thiết Bối Bửu Bửu cứu tôi, sau, ra trận bị Đồ Lư quăng phi đao bầm nát thây, tôi chưa trả đặng thù em, lẽ nào lấy cừu nhân làm vợ cho đành! Nếu tôi kết duyên Tấn Tàn

cùng Đồ Lư, chắc là La Nhơn ngâm hờn nơi chốn suối vàng, cúi xin vua cha thương tình xét lại, đừng sai sứ qua đó cầu hôn.

Thái Tôn phán:

– Nếu vương nhi quyết trả thù cho em, sao còn hò hẹn với người ta chi vậy?

La Thông tâu rằng:

– Vì tôi sợ cặp phi đao của nó, nên kiếm lời thề nói dối cho xong, bảo nó liệng cặp phi đao xuống suối, chời tôi cứu giá rồi sẽ cạy mai đến nói, nó tin lời tôi, mở cửa ải kéo binh về Mộc Dương thành, nội công ngoại kích cả đêm, mới phá tan đảng Phiên binh, vì lòng tôi gấp lo việc cứu giá, nên phải dùng chước quỷ mưu thần, chớ có lý đâu quên lãng cừu em, trở lại mê sa gái địch cho đành!

Thái Tôn phán rằng:

– Vương nhi nói vậy chẳng là sai lắm sao?, như muốn trả thù cho em thì đừng thề hải với gái lành, nay người đã trao thân gởi phận cùng vương nhi, nên mới giúp Nam dẹp Bắc, thiết ơn ấy trăm chẳng dám quên, nếu trăm không dạy đến đó làm mai, thì sao khỏi Đồ Lư công chúa trách vương nhi bạc tình, phiên trăm làm vua thất đức, thêm đêm ngày tựa cửa ngóng trông, bằng có theo lẽ chánh chi nữa, thì công ấy cũng chuộc đảng cừu riêng kia, còn việc nhị ngự diệt liễu mình, thời được trọng nghĩa quân vương, danh thơm ngàn thuở. Vả chẳng hai nước tranh cường, ai vì chúa nấy, tướng binh xuất trận thì phải một mất một còn cùng nhau, chớ nào phải sự cừu thù mà vương nhi hòng cố oán. Lúc vương nhi bị Tô Xa Luân vây, nếu không nhờ tay Đồ Lư ắt tánh mạng nan tồn. Thiết cừu nọ cũng sâu mà ơn kia cũng nặng, hai phần trừ nhau cũngặng, còn lời hứa thì phải nhớ, đôi lứa hòa hiệp đã đành, vậy tử nay trở về sau chớ nên bảo tâu chi nữa, trăm nhất định sai Lỗ Quốc Công qua đó làm mai dong, đặng lo cho xong mọi việc.

Trình Giảo Kim lãnh chỉ ra đi, còn La Thông đứng bực mình, vì vua cấm không cho tâu nữa, nên chẳng biết làm sao.

Trình Giảo Kim vâng lệnh lui ra, thay đổi y phục xong rồi lên ngựa dắt theo bốn tên gia tướng, nhắm Hạ Lam sơn thẳng tới. Phiên binh ngó thấy nói với nhau rằng:

– Coi kìa! Ai đang cỡi ngựa tới mà coi bộ nửa văn nửa võ, hay là tướng Đường muốn vào phá doanh trại của mình chẳng?

Đứa khác nói:

– Bộ mi điên sao chớ? Hễ ra đánh giặc thì binh mã đao thương chom chớm, đi đứng rầm rầm rộ rộ, có lẽ nào năm tướng tay không đến phá dinh nôi gì? Chúng ta đừng sợ, hãy chặn đường hỏi thử cho rõ kiết hung!

Chúng Phiên quân bàn luận xong rồi kéo nhau ra chặn đầu ngựa hỏi lớn rằng:

– Tướng cỡi ngựa kia! Chẳng hay ngươi là ai? Đi đâu đó vậy? Hãy thông tên họ cho rành, không thôi ta bắn chết đa!

Trình Giảo Kim dừng ngựa lại nạt rằng:

– Phiên đầu chớ nên vô lễ, bây mau vào thông báo Lang vương bây rõ, nói có ông là Lỗ Quốc Công xin ra mắt.

Quân Phiên lật đật chạy riết vào ngự dinh báo lại. Vua Khương Vương nghe báo cả kinh hỏi rằng:

– Vậy chúng nó đi đông hay ít? Bây có coi cho kĩ lưỡng hay không?

Quân tâu:

– Chúng tôi chẳng thấy binh mã chi hết, chỉ thấy một thầy bốn tớ mà thôi.

Khương Vương hỏi:

– Chúng nó có nai nịt cầm binh khí gì không? Hay là bận áo rộng đội mũo văn?

Quân tâu:

– Tướng đó đầu đội mũo tú tài, chân đi dài, mình bận áo rộng màu đỏ, tay cầm quạt lông, ăn bận thì giống quan văn, ngất mặt mày thì giống tướng võ.

Lang vương hỏi tiếp:

– Nó nói với chúng mày sao đó?

Quân tâu:

– Tướng ấy xưng là Lỗ quốc công, nói xin vào ra ẳm Lang vương!

Vua Khương Vương nghe nói ra mắt thì trong lòng bớt sợ, mới hỏi Đồ thừa tướng rằng:

– Đường binh thế mạnh tựa hổ, còn quân ta như bún thiêu, ta có ý trông binh mã đến đây dựng đầu hàng luôn thể, sao nó lại làm nhu như vậy? Chắc cũng cò duyên cớ chi đây, xin thừa tướng chịu khó ra nghênh tiếp, song chớ nên khinh dễ.

Đồ thừa tướng lãnh lệnh, xốc bầu sữa áo tràng hoàng, dẫn bốn đứa Phiên binh ra khỏi núi.

Đây nhắc qua Giáo Kim đang dừng ngựa đứng chờ, xảy nghe quân Phiên kêu nói:

– Bớ ông Lỗ quốc công nước Đường! Xin người giục ngựa lên núi, có ông tôi là thừa tướng vâng lệnh tiếp nghinh tại đây.

Trình Giáo Kim nghe nói liền giục ngựa đến trước. Đồ thừa tướng nói:

– Tôi không hay thiên tuế đêê nên trễ tiếp nghinh, xin ngài miễn chấp.

Trình Giáo Kim lật đật bước xuống ngựa nói rằng:

– Tôi có việc sở cầu nên mới đến đây, làm cho ngài phải nhọc công ra tiếp.

Rồi đó hai người dắt tay đồng vào trại. Bốn đứa gia tướng thì hai đứa theo Giáo Kim còn hai đứa đứng ngoài giữ ngựa. Khi vào đến ngự dinh, Trình Giáo Kim bước tới tâu rằng:

– Tôi là Lỗ quốc công Trình Giảo Kim ở bên thiên trào, chúc Lang chúa vạn vạn tuế.

Vua Khương vương vội vàng bước xuống ngai đỡ Giảo Kim dậy, và mời ngồi nơi long ỷ. Trình Giảo Kim tâu:

– Tôi vì có lệnh vua sai, lẽ ra phải quỳ tâu mới phải, song nhờ Lang chúa hậu đãi, cho đứng thì cũng đã đủ rồi, chớ tôi đâu dám ngồi e khi thất lễ.

Vua Khương vương nói:

– Xin vương huynh tạm ngồi, chắc vương huynh đến đây cũng có điều chi dạy bảo? Vậy hãy phân hết lại tôi nghe.

Trình Giảo Kim tâu rằng:

– Tôi xin vâng lệnh Lang vương.

Giảo Kim tâu dứt lời liền leo lên ngai ngang với Đồ thừa tướng, vua Khương vương truyền lệnh cho quan đương giá đem trà rượu mời thiên sứ dùng giải khát. Lang vương ngồi một chập lâu mới nói với Giảo Kim rằng:

– Bởi tôi nghe Tô Xa Luân, mà phạm đến thiên trào thánh chúa, hại hao binh tổn tướng chẳng biết bao nhiêu, chừng ăn năn việc đã lỡ rồi, nay thấy mặt vương huynh, thiệt hổ thẹn muôn phần.

Trình Giảo Kim tâu rằng:

– Lang chúa nói chi tiếng ấy, vì binh ròng tướng mạnh vậy chúa tôi không nẻo mà ra nên phải ráng sức về Trường An mà viện binh cứu giá. Bởi tiểu tướng chủ còn thơ ấu nên phạm đến oai hùm, làm hao binh tổn tướng của Lang chúa rất nhiều, thiệt tôi cam chịu lỗi.

Vua Khương vương nói:

– Vương huynh chớ khiêm nhường thái quá, tôi cũng muốn dâng biểu đầu hàng, nhưng còn hồ nghi, vì sợ đại bang chẳng khứng, hôm nay vương huynh vâng chỉ đến đây, vậy có điều chi dạy bảo chẳng?

Trình Giảo Kim nói:

– Tôi vâng chỉ đến đây là có ý sở cầu một việc. Nguyên thiên tử tôi có nuôi một vị điện hạ, tên gọi La Thông, nay kiêm lãnh chức tiểu nguyên soái, tuy vừa hai bảy xuân thu, nhưng vóc vai cao lớn cũng bằng hăm bốn hăm lăm, tài cao sắc lịch, văn võ song toàn, chưa có chỗ se tơ, vẫn còn đang lựa nơi kết tóc. Nay nghe Lang vương có một vị càng công chúa, sắc tợ Tây Thi, võ chẳng kém chi Thiên Ngọc, nên sai tôi đến làm mai, nếu Lang vương khứng lòng kết nghĩa sui gia Tàn Tấn, thì hai nước ắt đặng giao hòa, song chưa rõ Lang vương định đoạt lẽ nào?

Vua Khương vương nghe tâu mừng quýnh nói rằng:

– Nay vương huynh, nước man di bại quốc là nước Bắc Phiên, thì càng công nường như thể gà rừng bị gió, còn thiên tử là vua Đại Đường Trung Nguyên, càng điện hạ tợ



phụng núi rõ ràng. Nay tôi e cho phụng lộn gà chẳng xinh, nhưng cũng bạo gan vâng chỉ thiên tử đưa công nương đến thành, dâng theo sữa tráp nâng khăn càn điện hạ.

Trình Giảo Kim nghe nói mừng lắm mà rằng:

– Nay Lang vương đành kết nghĩa Tấn Tần, xin cho canh thiếp dâng chọn ngày lành, rồi sẽ đem trọng lễ rước về.

Vua Khương vương truyền đem văn phòng tứ bửu ra, Đồ Lư công chúa cầm đề rõ ràng tám chữ rồi giao cho Lễ quốc công. Trình Giảo Kim tiếp lãnh danh thiếp, xoi một chén trà, mới từ tạ trở gót lui ra, Đồ thừa tướng theo đưa ra tới chân núi. Trình Giảo Kim nói:

– Xin thừa tướng trở vào phủ an nghỉ, để tôi về thành sẽ tâu lại.

Giảo Kim nói dứt lời liền nhảy thót lên ngựa, dẫn bốn tên gia tướng hồi dinh.

Đường Thái Tôn đương ngự trong Mộc Dương thành, văn võ bá quan đứng hai bên châu trực, xảy thấy Trình Giảo Kim vào điện quỳ xuống tâu rằng:

– Tôi vâng lệnh bệ hạ qua núi Hạ Lam, nay trở về xin lạy ra mắt.

Thái Tôn phán rằng:

– Trình vương huynh hãy đứng dậy, chẳng hay Lang chúa có khứng cùng chăng?

Trình Giảo Kim tâu rằng:

– Tôi qua đó nói rành rẽ lắm, nên Phiên vương nghe rồi thì chịu liền, duy còn chờ bệ hạ chọn ngày lành, người sẽ đưa đến tức thời.

Thái Tôn nghe dâng mấy lời Giảo Kim tâu thì mừng lắm nói rằng:

– Vậy khâm thiên giám hãy chọn ngày giá thú cho mau.

Khâm thiên giám xem rồi tâu rằng:

– Rằm tháng tám là ngày lành, giờ tuất thì bửu quan nhất hiệp.

Thái Tôn phán rằng:

– Thôi Trình vương huynh phải chịu nhọc mà đi phen nữa, sang dưng sính lễ.

Rồi đó thiên tử bãi châu, bá quan văn võ ai lui về phòng nấy.

Bóng quang âm thâm thoát, ngày tháng tợ thoi đưa, lật bật đã tới tiết Trung Thu là rằm tháng tám, Thái Tôn thăng điện truyền sắm sửa đuốc hoa cho sẵn, cùng dọn yến tiệc đầu đó sẵn sàng.

Đây nhắc qua Phiên vương cũng vậy, Đồ thừa tướng dọn kiệu đưa dâu, khi đến cửa thành thì có Tần nguyên soái ở tại cửa nghênh tiếp, rước Đồ thừa tướng vào điện, quỳ xuống tâu rằng:

– Tôi là thừa tướng Đồ Phong, kính chúc bệ hạ vạn vạn tuế.

Thái Tôn phán rằng:

– Đồ thừa tướng hãy đứng dậy.

Thái Tôn phán rồi liền truyền lệnh cho quân sĩ dọn tiệc đãi đằng, dạy Uất Trì Cung ngồi uống rượu cùng Đồ thừa tướng, còn Lỗ quốc công, Tần nguyên soái thì sửa soạn cho La Thông. La Thông quỳ xuống tâu rằng:

– Đồ Lư giết em tôi, thiết thù ấy lờn bằng trời, lẽ nào kết nghĩa phu thê cùng nó cho đành, xin phụ vương thứ tội, chuyện ấy con chẳng dám vâng.

Thái Tôn mặt có sắc giận quở rằng:

– Lệnh trẫm đã phán, nay ngươi muốn nghịch chỉ hay sao?

La Thông thấy Thái Tôn giận quở, nên không dám tâu nữa, cúi đầu nôi gót theo sau Lỗ quốc công và Tần nguyên soái.

Lúc bấy giờ cả thành đèn đuốc sáng lòa, tiếng đàn khảy giọng cao giọng thấp, nghe thật êm tai, kẻ Đồ Lư công chúa bước xuống kiệu, hai mươi Phiến nữ theo hầu, đi thẳng vào cung cúng mâm tơ hồng, lạy ông Nguyệt lão, rồi lạy ra mắt ông mai là Trình thiên tuế, lạy bác là Tần nguyên soái.

Kế đó hai vợ chồng làm lễ với nhau, khi xong việc rồi Trình thiên tuế và Tần nguyên soái trở ra nhập tiệc, chuyện vãn với Đồ thừa tướng, hai bên chén tạc chén thù, ý hiệp tâm đầu thiết vui hết sức.

Nói qua La Thông khi trở về phòng huê chúc, thấy mặt Đồ Lư công chúa thì chột nhốt tới thù em, nghĩ tới chừng nào càng giận thêm chừng ấy, ý La Thông muốn chém một đao chết phứt cho rồi, mới bót sự tức giận ôm ấp trong mình bấy lâu, nên vùng đứng dậy hét lớn lên rằng:

– Bớ con khôn nạn kia! Em ta nhỏ dại thơ ngây, tuổi mới vừa lên chín, bị mi dùng phi đao đâm thây nát tan như tương, thiết thù sâu tợ biển, oán chất tợ non, đáng lẽ phải bắt mi mổ bụng, đặt lấy tim gan tể em ta mới phải nghĩa, song ta cũng khá khen cho đó mặt dày mày dạn chẳng biết hổ người, nếu mi trả em ta lại, thì ta mới khứng làm chồng, bằng không chớ trông kết nghĩa phu thê, vầy duyên Tần Tần.

Đồ Lư công chúa nghe nói hồ thẹn muôn phần, tức mình lắm nói lớn rằng:

– La Thông! Thiết người đã quên ơn bạc nghĩa rồi, chẳng nhớ khi trước giữa trận thề nặng thế nào, nên ta mới thuận tình quăng phi đao xuống suối, mở cửa ải Huỳnh Long mà bỏ chạy, đã nhiều phen ra sức giúp người, chỉ mong nên cuộc nhân duyên, chẳng màng thảo ngay cha chúa. Không ngờ hôm nay người đành trở mặt, chẳng đoái đến chữ ân tình.

La Thông nói:

– Mi thiết quē dốt lắm mới tin lời thề dối của ta, chớ ta phải nào loài cây cỏ mà không biết ân tình, người cứu ta đã nhiều phen, thì lấy ơn đó chuộc tội kia, nên ta chẳng nỡ giết người mà báo oán, đó là nghĩa trả ơn đền, nhưng có lẽ nào lấy đũa mê dâm, bắt trung bất hiếu như mi mà làm vợ hay sao? Nay cha mi còn ở đó, vậy mi hãy ra về phứt cho rồi, nếu còn lưu luyến trong cung, chọc ta nổi nóng ắt khó dung tính mạng.



Đồ Lư công chúa giận lắm hỏi rằng:

– Này La Thông! Ta bắt hiểu bất trung là làm sao? Vậy ngươi hãy nói cho rành, dầu thác ta cũng cam lòng, chẳng cần ngươi xua đuổi mắt công.

La Thông nói:

– Mi vẫn là công chúa mà không đợi lệnh mẹ cha mà gả bán, dám chường mặt chai mày đá, một mình thề nguyện thệ hải cùng trai, làm cho xấu hổ tông môn, tội ấy là tội bất hiếu. Còn mi ăn lộc vua mà trở lòng bạc nghĩa, chẳng nhớ ngọn rau tấc đất nhà vua, mở cửa ải cho kẻ giặc vào, rồi nội công ngoại kích, hại tôi lương đồng trung thần, lại thêm giết binh chém tướng, lại kêu giặc đến nạp dinh phá trại, làm cho vua phải nước mất nhà tan, ấy là tội bất trung đó. Người mà chẳng thảo ngay thì có khác chi cầm thú.

Đồ Lư nghe La Thông kể những tội lỗi của mình, thì tức mình lắm, bứt tóc nghiến răng, giọt thu ba chảy hai má ướt đầm, biết lỗi tại lúc ban sơ, cũng vì thương lắm người bạc nghĩa bạc tình, bèn hỏi rằng:

– Nếu lòng người không khứng dụng, thì hãy nói phúc đi đừng ta xử phạt ta...

La Thông nghe Đồ Lư hỏi thì nực cười nói:

– Con gái nước ta dung mạo như mi cũng nhiều, tài tình cũng lắm, song còn thiếu có một chuyện nội công ngoại kích, hại cho vua tan nhà mất nước như vậy mà thôi.

Đồ Lư công chúa nghe nói thì nghĩ thầm rằng:

– Trời ơi! Ta đâu có ngờ hôm nay ngươi lại trở lòng, lại đem lời biếm nhẽ, thiệt tức chết ta thôi, còn mặt mũi nào mà ngó người cho đừng, chi bằng liều thác phúc cho rồi.

Đồ Lư công chúa nghĩ xong bèn cất tiếng kêu lớn rằng:

– La Thông ơi! Hôm nay ta chết nơi đây cũng tại ngươi, vì ta quá tin lòng người nên ơ trở thành oán, ta quyết xuống chôn tuyền đài, theo đòi mạng ngươi cho đừng mới nghe!

Đồ Lư công chúa nói dứt lời, bèn rút gươm chặt đầu mình rơi xuống đất.